

която е болна, па и зима иде трѣбва да тичамъ по скоро да прѣварѣжъ, за да вземѣ нѣкоя парица, да се прѣхранимъ и облѣчемъ.

— Много добрѣ, момченце, много добрѣ; ами какво ще правишъ въ театра? кажи ми, може би ще ти помогнѣжъ, — запита го човѣка.

— Да ви кажѣжъ, Господине, не е скрийно. — Прочетохъ въ вѣстника, който продавахъ днесъ, че въ театра търсятъ едно честно момче, което да знае да чете; азъ съмъ такъво, затова тичамъ да прѣварѣжъ и останѣжъ въ театра, и тогава ще могѣжъ по-хубаво да гледамъ болната си майка.

— Ами ако останешъ въ театра, ще бѣднешъ ли благодаренъ отъ паритѣ, които ще ти плащатъ?

— Много, много ще бѣдѣжъ благодаренъ, господине, стига само да останѣжъ, — отговори Цвѣтко.

Човѣкътъ, като разбра каква добра душа има момчето, каза му: — „добрѣ, отъ сега нататѣкъ ще бѣднешъ въ театра; азъ съмъ директора на театра и те опрѣдѣлямъ за играчъ (актьоръ) въ дѣтинскитѣ игри; първоначално ще получаваши 50 лева на мѣсець и слѣдъ нѣколко врѣме ще ти удвоѣжъ“.

— Благодарѣжъ, благодарѣжъ Ви, господине директоре; ами ще имамъ ли единъ два часа свободни на день, да могѣжъ да обиждамъ и майка си? — попита Цвѣтко.

— Добро дѣте! каза директора, ти ще имашъ свободни часове и трѣбва да гледашъ добрѣ болната си майка, както и тя те е гледала, до като порастнешъ толкѣвъ. Иди сега и кажи тази новина на майка си и дойди слѣдъ малко